

อันตรายจากถนนที่กำลังก่อสร้าง

บทนำ

วันนี้ผู้เขียนขอนำเสนอบทความเกี่ยวกับข้อบกพร่องของถนนอีกสักเรื่องหนึ่ง ซึ่งบทความครั้งที่แล้วเป็นภัยจากฝาท่อระบายน้ำ แต่คราวนี้เรามาพูดถึงภัยอันตรายจากการซ่อมแซมปรับปรุงผิวถนน ซึ่งถือเป็นการกระตุ้นย้ำเตือนหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ให้ตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ของหน่วยงานและเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบในเรื่องนั้นๆ เพื่อให้คำนึงถึงความปลอดภัยหรือความเดือดร้อนของประชาชน

หลักการและเหตุผล

การทำหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐไม่ว่าจะเป็นราชการส่วนกลางหรือราชการส่วนท้องถิ่น ย่อมมีหน้าที่ไม่แตกต่างกันมากนัก แต่สิ่งที่สำคัญคือการทำให้ประชาชนได้รับการอำนวยความสะดวกที่รวดเร็วในระยะเวลาที่เหมาะสมหรือได้รับความปลอดภัยจากการใช้บริการจากหน่วยงานของรัฐ ซึ่งบทความทางวิชาการที่จะนำเสนอ นั้น ถือเป็นข้อคิดเตือนใจหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบได้ทำหน้าที่ของตนตามบทบาทหน้าที่ของตนเอง

วัตถุประสงค์

เพื่อให้บุคลากรในองค์กรหรือบุคคลทั่วไปที่สนใจเข้ามาศึกษาข้อมูล ได้ใช้เป็นแนวทางในการใช้ดุลพินิจในการทำงาน

เนื้อเรื่องบทความ

นายเอ (ผู้ฟ้องคดี) ได้ขับรถยนต์ไปตามถนนสายเอเชียขาเข้ากรุงเทพมหานคร เมื่อขับขึ้นมาถึงจุดเกิดเหตุ กรมทางหลวงได้ทำการปรับปรุงเส้นทางจราจร โดยได้ทำการลอกผิวถนนในช่องทางเดินรถช่องที่หนึ่งจากขอบถนนเพื่อที่จะทำการลาดยางใหม่ จึงทำให้ช่องทางเดินรถช่องที่หนึ่งเป็นร่องลึก ทำให้นายเอ ขับรถยนต์ตกร่องลึกของถนน ทำให้อรถยนต์เสียหลักไปชนขอบปูนข้างทางได้รับความเสียหาย นายเอ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้กรมทางหลวงชดเชยค่าเสียหาย ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำวินิจฉัยว่า แม้จะปรากฏว่าถนนที่กำลังปรับปรุงผิวถนน จะมีป้ายเตือนก่อนถึงบริเวณสถานที่ก่อสร้างล่วงหน้า ๑ กิโลเมตร และมีการติดตั้งป้ายเตือนแจ้งมีข้อความว่า “ข้างหน้ามีการก่อสร้าง” “ป้ายจำกัดความเร็วที่ ๔๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง” และ “ลดความเร็ว” ให้ผู้ขับขี่ทราบเป็นระยะจนสิ้นสุดโครงการ แต่เมื่อปรากฏว่าหน่วยงานของกรมทางหลวงที่ได้ว่าจ้างบริษัท บ. ให้ทำการปรับปรุงผิวจราจร และบริษัทผู้รับจ้างไม่ได้วางกรวยหรือติดตั้งไฟส่องทางหรือไฟสัญญาณกระพริบในเส้นทางที่มีการก่อสร้าง และกรมทางหลวงก็ไม่ได้สั่งการให้ผู้รับจ้างดำเนินการติดตั้งไฟส่องสว่างหรือติดตั้งสัญญาณไฟกระพริบหรือติดตั้งไฟส่องทาง เพื่อให้ผู้ใช้รถใช้ถนนที่สัญจรไปมาสามารถมองเห็นการก่อสร้างในระยะไกล ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความปลอดภัยในการสัญจรจนกระทั่งเกิดอุบัติเหตุและเกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีซึ่งใช้ถนนสายดังกล่าว จึงเป็นการที่กรมทางหลวงละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ซึ่งกรมทางหลวงมีหน้าที่ตามพระราชบัญญัติทางหลวง พ.ศ.๒๕๓๕ โดยการละเลยต่อหน้าที่ดังกล่าวทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี จึงถือเป็นความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงและเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

/สรุป...

สรุป

จากคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.๒๑๙/๒๕๖๑ เห็นได้ว่า การที่หน่วยงานทางปกครองจะกระทำการใดตามหลักการกระทำทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมายจะกระทำได้อต่อเมื่อมีกฎหมายให้อำนาจและต้องกระทำภายใต้ขอบเขตและวัตถุประสงค์ที่กฎหมายในเรื่องนั้นๆอนุญาตไว้เท่านั้น ดังนั้นเมื่อกรมทางหลวงเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการดำเนินงานก่อสร้าง บำรุง และบำรุงรักษาทางหลวงแผ่นดิน ทางหลวงพิเศษและทางหลวงสัมปทาน อีกทั้งจากคู่มือควบคุมเครื่องหมายความการจราจรในการก่อสร้างงานบำรุง และงานบำรุงรักษาทางหลวงแผ่นดินของกรมทางหลวง ได้กำหนดแนวทางในการติดตั้งสัญญาณเตือนนอกจากการติดตั้งป้ายเตือนกรณีมีงานก่อสร้างหรือซ่อมบำรุงถนนจะต้องจัดให้มีไฟกระพริบใช้สำหรับติดตั้ง ณ จุดที่กำลังดำเนินการก่อสร้างหรือบำรุงรักษาทาง รวมถึงการติดตั้งอุปกรณ์ไฟส่องสว่างเพราะความมืดได้ลดทอนความสามารถในการมองเห็นของผู้ขับขี่รถยนต์อย่างมาก ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องใช้แสงสว่างช่วยเตือนหรือช่วยในการมองเห็นป้ายจราจร แผงกั้นเครื่องจัดช่องจราจรและสิ่งอื่นๆที่อาจจะก่อให้เกิดอันตรายต่อการใช้ทาง ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าแนวคำพิพากษาศาลดังกล่าวเป็นแนวบรรทัดฐานที่ดีต่อหน่วยงานของรัฐหรือผู้รับจ้างที่ต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของผู้ใช้รถใช้ถนนเป็นอย่างดี

หมายเหตุ อ้างอิงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.๒๑๙/๒๕๖๑

จัดทำโดย ฝ่ายวินัยและส่งเสริมคุณธรรม
กองการเจ้าหน้าที่
องค์การบริหารส่วนจังหวัดสุรินทร์
ผู้เรียบเรียง นายจิรัฏฐ์ ropic รัตน์ นิติกรปฏิบัติการ